

Onbenutte kansen. Een onderzoek naar het gebruik van restinformatie in de opsporing
(2016). A. van Wijk en L. Scholten (Bureau Beke, Arnhem). Politiekunde 79

Doelstelling

Het doel van het onderzoek is vast te stellen hoe in de recherchepraktijk – in het bijzonder de generieke opsporing – wordt omgegaan met restinformatie en wat de eventuele meerwaarde van restinformatie kan zijn voor de opsporing van strafbare feiten en de samenwerking met andere instanties.

Onderzoeksvragen

1. Welke procedures en methoden passen de politie-eenheden toe bij het verzamelen, registreren en gebruikmaken van restinformatie?
2. Welk type informatie wordt in rechercheonderzoeken (met name binnen de generieke opsporing) aangemerkt als restinformatie?
3. In hoeverre wordt die restinformatie geregistreerd in de systemen door middel van een restpv en wat zijn redenen om geen restpv op te maken?
4. In hoeverre maken de restpv's duidelijk wat de meerwaarde van die informatie is voor de recherchepraktijk?
5. Welke restinformatie is geschikt voor andere instanties om geconstateerde misstanden (bijvoorbeeld bestuurlijk, fiscaal) aan te pakken (preventief, repressief)?
6. In hoeverre wegen de kosten (geld, middelen) van het registreren, veredelen en verwerken van restinformatie in projectvoorstellen op tegen de uiteindelijke baten (in termen van bijvoorbeeld aan te houden verdachten)?
7. Welke procedurele en methodische handreikingen zijn, gelet op de onderzoeksresultaten, mogelijk om de restinformatie optimaal binnen en buiten de politieorganisatie te benutten?

Methoden van onderzoek

- enquête
- documentenanalyse
- interviews

Uitgevoerd in:

Alle eenheden

Samenvatting

In dit onderzoek is nagegaan hoe de politiepraktijk – met name de generieke opsporing – omgaat met restinformatie en wat de eventuele meerwaarde van restinformatie kan zijn voor de opsporing van strafbare feiten en de samenwerking met andere instanties. Researchteamleiders hebben daarvoor een vragenlijst ingevuld, er zijn interviews met teamleiders en andere praktijkdeskundigen gehouden en er zijn 100 restprocessen-verbaal bestudeerd. Dit zijn processen-verbaal met restinformatie uit een opsporingsonderzoek.

De politie verzamelt in rechercheonderzoeken veel informatie. Een deel van die informatie komt terecht in het procesdossier. De informatie die niet in het procesdossier terechtkomt, wordt restinformatie genoemd. Zo kan bijvoorbeeld bij een moordonderzoek ook een drugsnetwerk in beeld komen. Dergelijke informatie kan voor andere opsporingsonderzoeken en andere partijen, zoals de Belastingdienst en gemeenten, van groot belang zijn.

De politie registreert en maakt weinig gebruik van restinformatie (bijvangst uit opsporingsonderzoeken), die bruikbaar is voor andere opsporingsonderzoeken of externe

partners. Hoewel zij politie restinformatie belangrijk vindt om de kwaliteit van de opsporing te verhogen, is dit aspect van de informatie- en opsporingspraktijk nu nog onvoldoende geborgd.

Het gebrek aan aandacht voor het registreren van restinformatie wordt vooral veroorzaakt door het feit dat de opsporingsonderzoeken strikt zijn afgebakend en sterk tijdgebonden; het behalen van de eigen doelstelling staat voorop (bijvoorbeeld de oplossing van een moordzaak). Na afloop van het opsporingsonderzoek wordt het team snel ontbonden, het vastleggen van restinformatie schiet er dan te vaak bij in.

Het onderzoek eindigt met een aantal aanbevelingen om het gebruik van restinformatie te stimuleren. Informatieafdelingen zouden kunnen bijdragen aan een groter bewustzijn bij rechercheleiders om aandacht voor het registreren van restinformatie integraal onderdeel te laten uitmaken van het opsporingsonderzoeken. Een aanbeveling daartoe is om landelijk beleid en uniforme richtlijnen te ontwikkelen voor het labelen van restinformatie.